

ESPLAIS LITERARIS

Añy IV

OLOT, FEBRER DE 1924

Núm. 19

42 1118.

BELLS EXEMPLES

El compliment dels nostres deures, com a bons cristians i bons patriotes, és de temps i de tota hora. Es indispensable la seva continuïtat i perseverància, tant en els dies de bonança i prosperitat, com en la hora de la contrarietat, del sofriment i adhuc de la persecució.

Més, arribada la hora punyenta, cal esforçar nostre esperit per tal de no defallir, i, com no sempre és avinent esplaiar-nos en nostres ideals patriòtics, bé podem aprofitar-nos parlant del afecte màxim de nostre cor, Déu caritat, Déu amor,... no dubtant pas que, aixís, el nostre esperit ha d'assolir-ne millor avantatge.

Cerquem a Déu, centre del nostre amor i en la vida de Jesús, hi trovarem nosaltres, jovencells encara, els bells exemples que guiaran els nostres passos pel camí de la vida.

Cercant a Déu, adés el trovarem, pobre nadó en rústic pessebre, adorat de reis i pastors amb la sinceritat i afecte de homes de bona voluntat, que els dona a fruïr la pau dintre son cor.

Al Infant Jesús, el trovem camí d'Egipte fugint de la persecució d'Herodes, qui ordenà la degollació de tants infants nòcens, que sempre foren considerats com els primers màrtirs del cristianisme. Jesús, perseguit ja en son mateix poble i exilat en terra extranya, és avui un bell exemple per a la joventut.

Infant, l'havem cercat per tota la ciutat, havem cercat als carrers i places en recerca del nostre aimat...
 trobat en el temple, entre els doctors. Ha-
 de Jesús mestre, assenyat i prudent,

plenes de sabiduria i eloqüencia. Tinc d'ocupar-me en les coses que són de Déu i per Déu... Altre bell exemple de Jesús.

A Jesús Infant l'admirem i volem imitar-lo, en son taller de Nasaret, on creixent en edat, sabiduria i gracia, devant dels homes, compleix la voluntat de Déu, ens dona bells exemples d'obediencia, amor al treball i practica de totes... totes les virtuts. D'aquella escola única i admirable de perfecció cristiana i ciutadana, brollen les ensenyances de Jesús com d'una font abundosa de gracies, on deuría sadollar-se la Joventut freturosa del compliment dels seus deures, envers Déu i la patria.

Mentres passa l'hora punyenta, del sofriment, contrarietat persecució... aprofitem-la per a reforçar el nostre esperit al calor de les doctrines de Jesús, que sempre n'assolirem millor aventatje.

PIU RADAIET.

L'ORFE

Es un matí d'hivern. La Natura apareix coberta d'un grandió mantell blanc, llis, immaculat; el sol lluita entre la espesa boira per a escampar arreu sos raigs lluminosos.

Ensems, per el preciós camí de les nostres muntanyes, un infant fa via vers un poble que s'ovira abaix al plà. Porta ensostrada fins a les orelles una vella barretina, i un sac brut i esparracat li serveix de tapaboques. Camina penosament sobre la neu, i els peus se li enfonsen, avançant molt poques passes. Fa dos dies ja que per sa gola no hi ha passat un moç de pà. No té pare ni mare, és orfe.

Al seu pare no l'ha conegut mai.

Sols té recordança de la seva mare, en un matí que estaven els dos arraulits en una cabanya abandonada.

Ella era malalta; li oí la veu ofegada demanant socors; r'ell, petit com era, no pogué portar el remei que havia de nar la salut en el ser benvolgut.

La pobre morí abandonada de tothom, te i companyia el fill desvalgut, que en tanta ambrbre la terra; morí de fam, de fret, de miseri

Recorda també que, al veure que est

damont un mont de palla, un crit li ofegà la gola. ¡Mare, mare meva! cridà, més la veu es perdía en aquella soletat de la cabanya, i quan una mare no respòn al fill que la crida, es veu bé que la vida s'ha escapat del seu cos. Era cadavre.

El sol ja no s'ovira en l'espai. Núvols de plom s'extenen en l'atmosfera pesada, i els borrallons de neu, pausadament, quietament esborren la silueta de les muntanyes del horitzó.

L'infantet, que abans ovirava, ha desaparegut de ma vista, perquè una espessa boira ompla plans i muntanyes.

L'orfanet s'ha perdut.

S'atura un moment per a pendre repòs, i en el seu rostre s'hi veuen marcats els sofriments que està passant.

Mentres, allà a la Ciutat, les diversions, els burgits i l'agitació s'hi remou, a dalt a la muntanya, arreu hi regna la soletat, res trenca la calma d'aquell jorn hivernal; i mentres allà al lluny, al plà, la alegríia i el divertiment van a doll, en aquell lloc un infant s'hi cargola de fret i d'enyorança.

Ha arribat la nit i amb ella les tenebres que ho invaeixen tot.

L'orfanet ha quedat arraulit al peu d'una roca.

Entretant els borrallons de neu van caient incessants, espessos, com si amb el seu pes volguessen cobrir el cos del desventurat. Poc a poc ses parpelles van aclucant-se, no tardant en dormir el dolç són dels angels; el seu cos es va cobrint d'una blanca i espessa capa de neu...

Quan l'aubada puntejà i el sol va estenent sos raigs damunt planes i muntanyes, besant els llocs més abscondits, un tendre noieta, l'orfe que hem estimat, restà inmòvil, però son esperit gosà d'allavors d'un dia més esplendent que el que naxia tan esperançador per als mortals. Ell ja era immortal.

PERE LLORENS.

EL ROURE I EL PLANÇO

Ajupa't, diu el roure
 a n'el planço que creix allà a la vora
 de l'aspra torrentera;
 després de tant de ploure
 vindrà esfereïdora
 l'aigua udolant talment com una fera.
 No't dongui cap frissança
 d'haver estat dessota l'allau del prepotent
 no es pas vergonyós, i ho pots tenir present
 en tant que l'esperit roman estable
 i el teu voler no's cansa
 d'esser el que t'he fet, roure indomable.
 Tots hem esset igual; quan la tempesta
 brunxia a sobre nostra
 hem abaixat la testa,
 pro avui si el torb bramula i assota el rostre
 el resistim impàvids ni's dobleguen
 davant la seva ira
 no més que els branquillons
 que a tota pressió es pleguen
 com homes sempre febles que hom ovira
 girats segons el vent a tots cantons.
 Així tu creixeràs, essent el que ets,
 roure indomable heroi de nobles fets.

JORDI CATALÀ

CANÇO DE L'EMIGRANT

Quan siga allunyat de ma patria
 en tu tot el jorn pensaré
 amb el cor destroçat de tristesa
 amb anhèl aquell temps reveuré

Record de les hores passades
 amb tu conversant afanyós
 mon cor sentirà allavors
 l'enyor confortant del repòs.

Les hores del meu captiveri
 un'ànsia tan sols reviurà
 serà solament ta imatge
 present fent el temps que passà.

Present fent el temps d'infantesa
 que ens feu ser amics com germans;
 marcit mon esperit d'enyorança
 viurà d'aquells temps tan llunyans.

Que bell el cap-tart d'aquells d'
 passats a les ombres dels prat
 amb tu a mon costat, bella
 enfront els prolífics reu

La meua pregaria
 ton nom s'
 pregan¹²¹
 per i